

Sygn. akt II CSK 351/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości [...] M. [...] Spółki Jawnej
w upadłości likwidacyjnej w G.
przeciwko "A. [...]" Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 12 listopada 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), a obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej pozwana powołała się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które sformułowana w formie pytań: „1) czy jeżeli dana czynność upadłego jest celowa i uzasadniona ekonomicznie w kontekście całokształtu okoliczności przesądza to o kwalifikacji jej jako czynności zwykłego zarządu?; 2) czy milczenie osoby uprawnionej do wyrażenia zgody, o której mowa w treści art. 76 ust. 3 u.p.n. jest wystarczające do przyjęcia, że zgoda ta nastąpiła, w przypadku gdy osoba ta wie, że do dokonanej już czynności potrzebna jest zgoda i nie sprzeciwia się tej czynności?”.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga przedstawienia problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). W postanowieniu z 23 marca 2012 r., II PK 284/11 (Lex nr 1214575), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego względnie uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie

skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne”.

Pozwana ograniczyła się do sformułowania przytoczonych wyżej pytań, ale nie wskazała, jakie okoliczności świadczą o tym, że udzielenie na nie odpowiedzi będzie niosło za sobą treści istotne dla systemu prawnego. W uzasadnieniu skargi kasacyjnej pozwana stwierdziła nawet, że identyfikacja czynności, jako mieszczących się bądź wykraczających poza zakres zwykłego zarządu musi być dokonywana każdorazowo na tle konkretnych, ustalonych okoliczności sprawy. Tak też ocenił charakter spornej czynności Sąd Apelacyjny orzekający w niniejszej sprawie.

Drugie z zagadnień prawnych zostało sformułowane przez pozwaną w oderwaniu od ustaleń faktycznych, które musiałyby stanowić podstawę rozstrzygnięcia także Sądu Najwyższego, gdyby ten rozpoznawał skargę kasacyjną (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Wynika z nich bowiem, że nadzorca sądowy w rozsądnym czasie, jaki należało mu wyznaczyć do zapoznania się ze sporną umową, sprzeciwił się jej zawarciu. W tym stanie rzeczy mija się z celem rozważanie, jakie znaczenie należałoby przypisywać jego milczeniu.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[aw]

db